

שלושה שבועות באוגוסט

סיפור

מכונת רנו פלואנס כסופה שעטה במהירות בשעות הבוקר המוקדמות של אחד מימי אוגוסט במורד המתון של הכביש המוביל מצומת לטרון לקיבוץ חולדה, בואכה הישוב נוח שלום, כאשר נחבטה לפתע בגדר הבטיחות, סתה לכביש וחזרה ונחבטה בגדר הבטיחות, נגררה מעט ונעצרה בשולי הדרך.

הרעש המחליא של שפשוף מתכת במתכת הקפיץ באחת את שלומית מהנמנום. הסיבוב החרישי של המנוע היה הקול היחיד אשר נשמע. הכביש היה ריק ממכונות. ידיו של דוד, משוכות קדימה לכל אורכן, לפתו בחוזקה את ההגה, מקבעות, כביכול, בלי דעת, את המכונת במקומה.

תנועה לא רצונית הרעידה קלות את הקו החז של הלסת. עיניו מביטות קדימה. "הרגשתי שהעינים כבדות, הולכות ונעצמות" אמר כאשר חש במבט החטוף המופנה לעברו "ראיתי במרחק את השלט הירוק של נוח שלום והייתי בטוח שאחזיק מעמד" הוסיף, מבטו נעוץ עדיין בכביש.

"כדאי אולי שנצא החוצה להירגע קצת" אמרה מנסה להתגבר על הרעד בקולה "פונדק לטרון ממש קרוב, כאן מאחורינו, נשתה משהו ונמשיך". "אין צורך גם ככה אנחנו מאחרים" נשמע לאוזניה כמו מרחוק הקול המוכר, ההחלטי.

עיניהם נפגשו להרף עין. המבט החודר של העיניים, אשר נדמו בגוון אפור באור החזק של הבוקר, חלף על פניה, תוך שהוא מסובב את ההגה, שולח מבט מהיר לימין ולשמאל במראות הצד וממשיך בנסיעה.

"אין טעם להתווכח" ידעה, תוך שהיא מהדקת את חגורת הבטיחות. "לא יכול היה להיות אחרת" חשבה אך לא העזה לומר "לאחר לילה מטורף כמעט ללא שינה ורווי אלכוהול".

דרך העפר המובילה לישוב הייתה שוממה. נוף צחיח של גבעות נמוכות, צהובות חומות, וחום אוגוסט הכבד הוסיפו על המועקה. אבק הדרכים הכביד על הנשימה.

המשתתפים ישבו בחצי גורן נשענים על כסאות סטודנטים, כאשר דוד בחולצת כפתורים פתוחה, לשליש אורכה, מעל מכנסיים קצרים וסנדלים, נחפו להיכנס לאולם, שלומית מעט מאחור, בשמלת קיץ קלילה, שיער אסוף, מנסה לאחוז בזרועו.

עיבוד גרפי: ח.ג.

תעופה יוגית, מדיטציה טרנסנדנטלית

"או סוף סוף דוד ושלומית" קרא עמיחי, אחראי לענייני מינהלה מטעם האגודה. חיוכים של החבורה, אשר התגבשה במהלך השבועות של מפגשי ההכנה לקורס, ליוו אותם כאשר חצו את האולם ופנו להתיישב בשני המקומות בקצה הקשת. עמיחי, אחד המורים הותיקים והמוערכים בתנועה, הרצין כאשר בחן את פניה של שלומית.

"הי שלומית מה קרה".

"היתה לנו..."

"הכל בסדר" נכנס דוד לדבריה בטרם התיישב, מסיט בתנועה מהירה של יד שמאל קווצת שיער מהמצח "תאונה קלה בדרך לא משהו מיוחד. מכה קטנה בכנף כמו שאומרים".

חיוך קל, כמו מאולץ, על החידוד שלא במתכוון אשר יצא לו.

"הכל לא בסדר" נשאה עיניה לעברו מתריסה בליבה. "לא תאונה קטנה ולא מכה קלה. היינו יכולים להיהרג. זה מה שיכול היה לקרות. מזל שלא היו מכוניות בכביש. מה הטעם להעמיד פנים ועוד בפני מי?" הסתכלה סביבה.

"נפגשים כאן באולם לאחר ארוחת הצהריים" הוסיף עמיחי כאשר סיים לחלק את דפי ההנחיות.

"רק רגע חברה" נעמד דוד, קומתו מעט מעל הממוצע, והסתכל לעברם. "שני דברים בבקשה. אני משער שכולם יודעים כי החל מאתמול בערב הפכנו שלומית ואני, באופן רשמי, למר ומרת ברין. את ירח הדבש כמו שקוראים לו החלטתי לבלות בקורס ושלומית, הוסיף בחיוך, מנמיך מבט לעברה, ראתה את הדברים,

הייתי אומר, קצת אחרת, אך לבסוף התרצתה ואני מאחל לכולנו קורס מוצלח. דבר שני, "היסה בידו את קריאות האיחולים, "אני מציע לבחור נציגות של שני משתתפים אשר תייצג אותנו בפני עמי ובפני המורים מהודו בכל הקשור לענייני הקורס, מינהל ותירגול.

"אנחנו", הוסיף, "22 איש בקבוצה. התרגול מתנהל, כידוע, בשתי קבוצות נפרדות, נשים וגברים, ולכן מציע ברשותכם כי מירה, מנהלת משאבי אנוש בחברה גדולה, תהיה הנציגה של עשר הנשים בקבוצה ולגבי הגברים נחליט..."

"תהיה אתה הנציג שלנו" קרא מיכאל, מיקי, מדריך נבחרת הכדוריד בעמק הירדן, בן 45, בטרם הספיק דוד לסיים את המשפט. "אתה המתאים, לפחות מבחינתי, קצין מוערך ומבין עניין" הוסיף בדרכו לדלת.

דוד הסתכל סביבו והמשתתפים הנהנו בראשם, נחפזים גם הם לצאת מהאולם להתארגנות בחדרים.

שלושית לא היתה צריכה להעביר מבט על פני המשתתפים כדי לדעת שדוד ייבחר. דוד היה הרוח החיה במפגשי ההכנה.

"לא הוגן" חשבה בדרך לחדר "להציג כך את ההשתתפות שלי בקורס".

"לא רציתי, נכון, לוותר על ירח דבש נורמלי עבור השתתפות בקורס המשונה הזה, המתנהל במשך שלושה שבועות במתכונת סגורה וסדר יום קפדני, מעין צבאי (מתאים לדוד)".

"למה לא עמדת על דעתך" חזרה ושאלה אחותה לא פעם בשבועות לפני החתונה.

"לא היה טעם. את מכירה את דוד. דוד החליט ולא היה טעם להתווכח יותר מדי".

"התאהבתי בו" אמרה מהורהרת. עיניה מאירות.

"את מכירה כמה מהבחורים שיצאתי אתם".

"אני זוכרת היטב את האחרון. נמשך כמה חודשים".

"כן. אבל במבט לאחור זה היה להעביר זמן יחד עם בחור סביר כלשהו. עד שהכרתי את דוד. נאה. כריזמטי. הקרין בטחון. בחור שידוע מה הוא רוצה ומשיג מה שהוא רוצה. לא היה פשוט לשבות את לבו. אבל זהו. היה בו ועדיין יש בו משהו לא מפוענח. מתעתע מעט. סוד הקסם אולי".

"חוף מזה" היססה "כאשר נוכח שאין לי רצון מיוחד לצאת לקורס הציע כי יסע בלעדיי ונחגוג ביחד לאחר שובו".

"חששתי, אני מזדה, כי יסע לבדו לתקופה ממושכת מיד לאחר החתונה, למרות שהכרתי את האנשים. חיכיתי למעלה משלש שנים עד שיסיים את השירות".

"לא ברור לי מדוע את מתבטלת בפניו ומבטלת את רצונך בנושא החשוב לך. גם את לא קוטלת קנים. בכל אופן, פסיכולוגית חינוכית בעלת נסיון וגם נאה למדי" חייכה.

קל לדבר, חשבה, כאשר את נשואה עם ילד.

"אני מוותרת" אמרה בקול אשר אמור היה להישמע החלטי "איפה שאני יכולה לוותר. לא ויתרתי על החתונה והתפשרתי על הקורס. הקושי הוא בעייתי".

"תגיד, על מה אתה מדבר" התפרצה נסערת כאשר נכנסו לחזר. "איך יכולת להקל ראש במה שקרה ואיך יכולת להציג כך את ההשתתפות שלי בקורס. לא רק שלא יצאנו לירח דבש אלא שבדרך נס לא הגענו לעולם האמת ובנוסף הצגת אותי כמי שנגררה לקורס".

"ראשית, לא אמרתי דבר לא נכון ושנית באמת שום דבר לא קרה" אמר בקול שקט, כורך סביבה את זרועותיו. "אין טעם להכחיש כי לא גילית התלהבות להשתתף. לא היתה בעיה לדחות את החתונה. את אמרת, אם אני זוכר נכון, שחתונה לא דוחים. אז תפסנו שתי ציפורים במכה. גם חתונה כמו שרצית וגם קורס כמו שאני רציתי".

"ודאי שרציתי חתונה" חשבה מנמיכה את עיניה "ועוד איך רציתי".

גם עכשיו הייתה עדיין חוששת כי יום אחד יקום פשוט ויילך.

ליבה היה מחסיר פעימה כל אימת שהיה מודיע, לרוב כמעט ברגע האחרון, כי אינו מגיע עקב פעילות מבצעית.

למרבה הבושה ידעה כי פחות חששה פן יקרה לו משהו מאשר המחשבה כי אינו נאמן לה. ניסיונות קירבה וסימני חיבה גלויים וגם אלה שאינם גלויים לא נעלמו מעיניה.

"במקום ליהנות ולחיות את הרגע את מבזבזת אנרגיה ללא תועלת," אמר מלטה את שעה. חשה אותו היטב כאשר עמדו חבוקים.

"כל כך רציתי חתונה וירח דבש נורמלי", אמרה מתרפקת על חזהו "להיות רק אתך. אנחנו שלוש שנים ביחד ולא היינו בחופשה נורמלית אחת כל זמן שהיית בתפקיד וכל כך חיכיתי שנהיה אנחנו שנינו לבד במקום רומנטי".

"שלומית, מספיק כבר עם הסיפור הזה" רטן מרחיק אותה מעליו "אין טעם להעלות שוב את הנושא. מדברים על זה כבר שלושה חודשים, רציתי אמנם שתבואי אבל לא הכרחתי. באת מרצונך החופשי".

"ודאי מרצוני," אמרה בסרקסטיות ממוללת כפתור עליון בשמלה. "הייתי נשארת במשך שבועות מיד לאחר החתונה בירח דבש עם עצמי" (הופכת למשל ושנינה, הוסיפה לעצמה) "כאשר הבעל הטרי שלי נעלם לפתע לשבועות".

"זהו בואי. נפרק מהר את המזוודות ונלך לאכול. יהיה בסדר, תראי. יוצאים לדרך חדשה ומבטיחה, אישית ומשפחתית".

כאשר השתחרר מהשירות בגיל 36, עטור בציונים לשבח, ראתה בכך הזדמנות נאותה. כאשר ישבו בסיום אחת הארוחות והיה נינוח, אחזה בידו מעבר לשולחן (חשבה רבות, קודם לכן, כיצד להעלות בקלילות את הנושא, אשר לא חדל להעסיקה ואשר מבחינתה הוא להמשיך או להפסיק).

"אתה יודע" אמרה, מביטה בעיניו "חשבת על דימוי של שעון חול. הגרירים בשעון החול של בנות שלושים יורדים לאט אך בהתמדה ואין דרך במציאות הנוכחית של חיי כדי שיעמוד שוב על ראשו".

דוד נעץ בה את המבט המוכר החודר. מבט אשר לא פשוט היה, ברגיל, להתמיד ולהישיר מבט מולו, אך הפעם לא הסיטה את עיניה עד שלאחר דקה ארוכה, ולא פשוטה לגביה, הנהן קלות בראשו ללא הגה מפיו.

הגומה בסנטר, היחודית והמיוחדת, אשר משכה את ליבה מהרגע הראשון ואשר דוגמתה, זכרה, קיימת אצל קירק דאגלס, נדמתה כנועצת בה מעין עין שלישית. למחרת הציע לה ללמוד מדיטציה טרנסצנדנטלית.

"אם אנחנו עומדים לחיות ביחד אני מבקש שתהיי שותפה לכך. המדיטציה היא חלק חשוב בחיי כמו שאת יודעת, והתרגול היומיומי היה חלק משגרת היום גם כשהייתי במסגרת צבאית".

הדברים של שמוליק, אבא של דוד, עלו בזכרונה.

במהלך שיחה סביב שולחן השבת בבית משפחת ברין העירה לתומה, כלאחר יד, כי לא מסתדר לה עדיין הרעיון לבלות את השבועות שלאחר החתונה בקורס סגור (והצטערה מיד על הדברים).

כאשר גברה השתיקה קמה בתיה, אמא של דוד, אספה כלים מהשולחן והודיעה "זכו דקה. הולכת להביא קינוח".

מיכל, אחותו, קמה לעזור. בעלה גדעון, גידי, לגם באיטיות מגביע היין ודוד, לצידה, קיבל מפית נייר, הלוך ושוב, קיפל וחזר וקיפל.

שלומית נטלה את הצלחות שלה ושל דוד, הניחה על השיש במטבח ויצאה למרפסת.

שמוליק הצטרף.

"זה דוד, שלומית. ככה הוא, הולך עד הסוף עם מה שחשוב לו. והמדיטציה חשובה לו. ההשתלטות המהירה שלו על הטכניקה, כך סיפר פעם, וודאי סיפר גם לך, גרמה לו סיפוק רב והשינוי אשר חוללה בו שיכנעה אותו כי זאת הדרך."

כאשר הסכימה, האמינה כי תמיד תהיה לה אפשרות להפסיק את התרגול אם לא ימצא חן בעיניה.

וכך התגלגלו הדברים. בעת שעמדו להתקיים בחודשי החורף השתלמויות בטכניקות מתקדמות, כשלב הכרחי להשתתפות בקורס לתעופה יוגית, היה כבר דוד בחופשת שחרור והיה ברור לו כי ישתתף בקורס אשר נקבע לחודש אוגוסט.

הפעם השאיר לשיקול דעתה אם להצטרף ל"קלף המנצח" כפי שכונה את הקורס. "הקורס מתקיים אחת לכמה שנים" אמר אז. "בקורס הקודם, לפני שלש שנים, לא היתה לי אפשרות להשתתף ואת הקורס בזמן הזה לא ניתן יהיה מבחינתי להחמיץ". "ודאי שאני יודעת" אמרה "התחלנו אז לצאת וקיבלת בדיוק את המינוי שכל כך רצית. היית מרשים בהופעה שלך" הוסיפה בגאווה לא מוסתרת.

"אם לא עכשיו", הוסיף, "היינו צריכים להמתין עוד מספר שנים לקורס הבא".

"לא היינו צריכים. אתה אולי היית צריך" השיבה בשקט.

"אנחנו", הדגיש, "היינו צריכים. אין לך עדיין מושג כיצד הקורס המיוחד הזה עומד להשפיע עלינו, על כל אחד מאתנו, על חיי הנישואים שלנו ועל הילדים שיהיו לנו".

"הקורס הזה הוא מהפכה", הוסיף. "מרחיב תודעה ועומד להפוך אותנו לחסינים מבחינה מנטלית, נפשית וגופנית".

"לא מבינה מה זה מרחיב תודעה. לך וגם לי יש, לדעתי, תודעה רחבה. אילו מילים ריקות. לומדים להתרומם קצת באויר, נכון, אך מה הקשר לתודעה?"

"נחיה ונראה. הספקנות או המרירות שלך, שנינו יודעים, לא קשורה לקורס".

שלומית רעדה מעט והרגישה שוב את ההתכווצות בבטן אשר חשה אז באותו בוקר, כאשר שכב על צידו. ראשו מורם נשען על הזרוע השמאלית ומתבונן בה בעת שהתלבשה. שערו סתור על המצח.

"את נראית נהדר. פנטסטי" אמר אך הוסיף כבדרך אגב "אולי כדאי, את מבינה, לקראת הקורס להוריד משהו. יהיה קל יותר בתרגול בקורס".

"אין לי בעיית משקל אם לא אכפת לך" השיבה בפנים חתומות ו"גם אם כן לא הייתי מעלה על הדעת לעשות משהו עבור הקורס הזה שלך ועבור המשתתפים בו".

"אני יודע שלא כל כך התחברת למדיטציה", שמעה אותו עכשיו ממשך לדבר באזניה, "אך אני מבקש ממך להשתחרר ולזרום. אנחנו כבר בקורס. עברנו את שלבי ההכנה ואנחנו בישורת הסופית לפני התעופה היוגית, גולת הכותרת של חיינו. אין טעם עכשיו לכעוס ולהתכנס בתוך עצמך כמו שבלול. יש לנו שלושה שבועות וצריך ליהנות".

לאחר ארוחת הערב התכנסו להרצאה ראשונה של זוג המורים מהודו ובצד סקירה באנגלית, במבטא הודי מתנגן, של השלבים השונים בקורס, הוצג סרטון המתעד תרגול קבוצתי של תעופה יוגית באחד המרכזים הגדולים של המדיטציה הטרנסצנדנטלית בארה"ב.

רצפת פרקט, עליה מונחים מזרני גומאוויר עבים, עטופים כיסויים לבנים וקבוצה של סידהאים (בעלי הכשרה לתעופה יוגית) לבושים בגדי תרגול לבנים יושבים ישיבה נינוחה, בעינים עצומות, רגליים משוכלות בישיבת לוטוס ותוך מדיטציה עמוקה מתרוממים באויר, מרחפים קמעה, מתקדמים קדימה באויר נוחתים על המזרן, מתרוממים שוב, מתקדמים נוחתים ושוב הלאה וכך לאורך כעשרים מטרים. כל משתתף בקצב שלו והכול, כך נראה, בקלות וללא מאמץ.

ההתפעלות מתופעה המנוגדת לכאורה לחוקי הפיזיקה היתה מלווה בחששות, כל אחד בליבו פנימה, בדבר היכולת להגיע לכך.

המורים מהודו לא השיבו, בשלב זה, לשאלות מה ואיך. כל דבר בעתו. כל שלב ושלב בפני עצמו והכל יתבהר.

החשוב ביותר, סיכמו, על מנת להפיק המירב מהקורס יש להתנתק מהחוץ ומהחיים בחוץ ולהתרכז בלימוד העיוני ובתרגול היומי.

למחרת בערב הופיעו בפני המשתתפים שניים, גבר ואשה, לא בני זוג, מבין אלה אשר סיימו את הקורס הקודם והגבירו את הסקרנות והציפיה בעקבות התיאור המלהיב של ההתנסויות האישיות והחווייתיות יוצאות הדופן, אשר עברו על כל אחד מהם במהלך הקורס והשינוי הגדול אשר עברו לאחר מכן בחייהם.

מיד כאשר פתח את הדלת והדליק את האור הסתובב וכרך את ידו סביב מותניה "ראית ונוכחת עכשיו בעצמך" אמר בחיוך והצמיד אותה אליו "חיינו עומדים להשתנות והספקנות ועוגמת הנפש שלך ייעלמו כלא היו". שלומית נהנתה להיות חבוקה וניסתה לשאוב עידוד מהאופטימיות ומצב הרוח המרומם אך הוסיפה מתנשמת, "נחכה ונראה. בינתיים שמענו סיפורים וראינו סרט. זהו".

"גם מדוכדכת וגם ספקנית. בואי נתקדם עם הסיפור הזה", חזר פעם נוספת. "אנחנו כבר פה. די. יהיה בסדר. נצא בסוף גם לירח דבש. נהנה מכל העולמות". הלוואי והלוואי חשבה ועוד פעם הלוואי.

לחדר האוכל נכנסו דוד ושלומית שלובי ידיים ונעמדו בתור לדוכן ההגשה. דוד, המגש בידו, סקר את החדר ופנה ישירות לשולחן אליו הסבו כבר עמיחי וזוג המורים. שלומית היססה מעט אך הלכה בעקבותיו.

המורים לא נהגו לשוחח בעת הארוחה ועם סיומה קמו ונפרדו בהצמדה של כפות הידים וקידה קלה. שלומית ניסתה אמנם להשתלב ולהראות ענין בנושאים עליהם שוחחו עמי ודוד אך מהר מאוד חדלה והקשיבה לשיחות הקלילות ופרצי הצחוק בשולחנות הסמוכים.

"אני לא מוצאת את מקומי בשולחן של המורים" הודיעה לו כעבור מספר ימים "אני עוברת לשבת ליד החברים באחד השולחנות".

"גם אתה לא צריך לשבת, לדעתי, בשולחן המורים".

תעופה יוגית, מדיטציה טרנסנדנטלית

עיבוד גרפי: ח.נ.

"אבל אני הנציג" אמר "פרט לכך שעמי אדם חכם ונעים לדבר איתו".
"אתה לא מדריך ולא מורה. בסך הכול אחד המשתתפים, גם מירה נציגה ולא העלתה על דעתה להתיישב ליד המורים. עמי הוא אמנם ד"ר לפילוסופיה של המדע, "הוסיפה, "אך הנושאים האלה בהם אתם דנים, לא מעניינים אותי, לפחות לא בשלב זה וודאי לא ליד שולחן האוכל, והכל מבלי לפגוע חלילה".
"לא תהיה לזה צורה אם פתאום אסתלק מהשולחן שלהם. זה יהיה יותר גרוע מאשר להישאר".

"איך שאתה מרגיש. אני בכל אופן הולכת לחברים".
כאשר החל שלב התרגול המעשי, חזרו המורים והדגישו באותה אנגלית מתנגנת, כי אין להשקיע מאמץ כלשהו בתרגול. כל מאמץ ולו הקל ביותר עלול להפריע, לשבש ואף לגרום לכאבי ראש, רוגז וחספוס.
בימים הראשונים התייחסה שלומית בשוויון נפש לתירגול ולא ציפתה לדבר אך פעלה בהתאם להנחיות.

ביום חמישי כאשר חזרו בערב לחדר, סיפרה שלומית כי בתרגול אחה"צ יתכן, אף כי אינה בטוחה, כי כאשר היתה שקועה במדיטציה הרגישה תזוזה כלשהי של הגוף, כמו זיק פתאומי שעובר לאורך הגוף, אשר גרם לרעד, מעין צמרמורת קלה, "אבל כנראה זה לא זה. אולי משהו במערכת העיכול".

בערב הבא סיפרה בהתלהבות שקטה כי מה שחשה אתמול הוא כנראה הדבר, כי היום הרגישה את אותו זיק מאתמול, אותו רעד, אך הפעם כאילו רוח חרישית כלשהי עטפה אותה ונשאה אותה קמעה, באופן כמעט לא מורגש, מעל המזרן.

"נהדר עבורך", חיבק אותה אליו.

לאחר שמונה ימים מצאה עצמה באחד הסבבים מתרוממת, נישאת מאליה באויר בכוח טמיר כלשהו ונוחתת כמטר אחד קדימה על המזרן.

שלומית חשה את הארוע כאילו הסתכלה על עצמה מבחוץ. המורה, לבושה סארי צבעוני, ניגשה אליה, כאשר פקחה את עיניה לאחר ההלם הראשון, בעת הנחיתה על המזרן, חייכה ולחשה באוזנה משהו אשר נשמע, מבעד לנגינה המיוחדת, כמו מילת עדוד כלשהי אשר לא הצליחה לפענח.

מירה ובעקבותיה שוש ומיכל, מורות בחטיבת ביניים, היו בין הראשונות בקבוצה של שלומית אשר זכו אף הן לעידוד שקט מהמורה.

בימים הבאים השתלט הנושא על השיחות בשולחנות האוכל ובעת ההליכות לאחר הארוחות, כאשר אלה מהמשתתפים בכל קבוצה, אשר עלה בידם לחוות ריחוף קל כלשהו (גם אם לגבי חלק מהם היה זה ריחוף בעיני רוחם בלבד) דיווחו על כך בהתרגשות, כבושה אמנם, אך בתחושה שעשו את הבלתי מתקבל על הדעת.

בסוף השבוע הראשון, סיפר דוד, היו אלה מיקי ואמנון, סטודנט במכללת ספיר, הנחשונים, ראשונים בקבוצה, אשר הצליחו, במרווח זמן קצר אחד מהשני, להתרומם מעט מעל המזרן.

כל אימת שהיה שומע איוושה, אפילו הקלה ביותר, של נחיתה על מזרן היה פוקח את עיניו בסקרנות בנסיון לפענח את הסוד הטמון בהתרוממות, אך התקשה לחזור ולהעמיק בתרגול.

ביום רביעי בשבוע השני, בתרגול של אחה"צ, האמין דוד כי קרה הדבר וכי הצליח, לפי התיאור שתיארה לו שלומית, להתרומם מהמזרן. פקח מיד את העיניים והפנה מבט שואל מהיר לעבר המורה, אך נענה בניד ראש קל.

שלוש פעמים נוספות שמע דוד בסבבים הבאים קול של טפיחה קלה, חרישית, על מזרונים משלושה מקומות שונים. "לא יכולתי להתאפק", סיפר לה, "והייתי מוכרח, ממש מוכרח, כמו תמיד, לפקוח העיניים כדי לראות מי בני המזל הפעם. אחר כך, אבל, היה לי קשה לחזור".

בשלב מסוים העבירו המורים לחדרי תרגול נפרדים את אלה אשר הצליחו ליישם את הטכניקה, גם אם באופן מתון, על מנת לא להסיח דעתם של הנשארים.

לקראת סוף השבוע השני עברו כבר שמונה מקבוצת הגברים לחדר התעופה.

דוד בחן את השלושה אשר נותרו מלבדו בחדר. נע מעט באי נוחות, יישר את הכרית חזר ועצם עיניים הוריד את הראש ושיקע את הסנטר בחזה בנסיון לשוב לטרנסנד.

"אני לא יודע מה קורה" אמר כאשר חזרו בלילה לחדר. "הייתי בטוח, משום מה, שאהיה בין הראשונים".

חדר התעופה היה סמוך לחדר התרגול והקולות אשר השמיעו המעופפים והחבטה של הנחיתה על המזרנים נשמעו היטב בחדר התרגול. "נשארנו רק ארבעה" סיפר לה כאשר נפגשו בצהריים "אני יושב לי בפינה שומע את הקולות בחדר הסמוך ולא מצליח לשקוע. דיברתי עם עמיחי שיעבירו את חדר התעופה אך אין לאן". "אצלנו שבע בנות עברו לחדר תעופה. המורה מנחה כל אחת מהקבוצה בשקט ובעדינות, כך שנראה שגם יתר השלוש תצלחנה בשבוע שנוותר". "המורה שלנו", אמר, "פחות מחוייב, כך נדמה לי, או לא כל כך קשוב". "לדעתי, דויד", העבירה יד בעדינות על לחיו, "לא בטוח שזה קשור למורה. אלה מורים מנוסים ומדריכים בכל העולם. צריך להירגע, להפסיק לחשוב על אחרים ולהפסיק לרצות להצליח. זה משבש לדעתי את התרגול. בסוף זה יקרה גם לכל אחד מכם ואנחנו, אתה ואני, נעוף ביחד עד לשמיים" חייכה. "עד לשמיים" אמר בהעווית פה, מעין חיוך לא מוצלח, "תני לי להתרומם אפילו סנטימטר אחד בלבד באויר ואחרי זה נמשיך ונתקדם. בינתיים לא קורה כלום. אפס. רק מחשבות, מחשבות ושוב מחשבות כל הזמן. לא יכול להמנע מלשמוע את אלה בחדר הסמוך קופצים ונהנים". "זו בדיוק הסיבה. אתה לא נותן את עצמך, אתה רוצה יותר מדי. תרפה, כמו שאני מבקשת, תרגיע, תחשוב עלינו".

היה זה בשבוע השלישי, ארבעה ימים לפני סיום הקורס, בסבב של הבוקר, כאשר המורה ניגש אליו בלאט, כרע מולו על ברכיו ונגע קלות בכתפו. דוד ישב, עיניו עצומות בחוזקה, אגלי זיעה על המצח, נושם נשימות מהירות וכבדות, ידיו מקופלות, מורמות בגובה החזה, מונחות בזווית זו מול זו ומניעות בתנועות נמרצות את עצמן מעלה מטה, ככנפיים של עוף המנסה ליצור תנופה, כוח עילוי, כדי להתרומם ולעוף.

דוד פקח בצמצום את עיניו לאחר שהסדיר את נשימותיו. ראה מולו את פניו של המורה כשהוא נד אליו בראשו ולרגע נדמה היה לו כי מבט של חמלה ניבט מעיניו. המורה הרגיע בעדינות את ידיו, הוריד ושילב לדוד את כפות הידיים והניחם רפויים כלפי מעלה, על הברכיים, בתנוחה של סגירת מעגל אנרגיה.

כך, הבהיר המורה, במילים ספורות בקול נמוך, יש להמשיך בתרגול. רפוי, נינוח, לטרנסנד בתום לב ולתת לטבע לעשות את שלו.

דוד הסתכל סביבו. שניים מלבדו נותרו בחדר יושבים בעינים עצומות.

דוד קימץ את האגרופים וחבט במזרן משני צידי הגוף.

שישה עשר בני המזל באותו שלב, המעופפים, כפי שכינו אותם, צירפו שולחנות בחדר האוכל ויצאו ביחד להליכות בסיום הארוחה וגרמו, גם אם בחוסר מסויים של מודעות, לאי נוחות בקרב הנותרים, אשר חשו מבודדים, מנותקים מהחבורה.

דוד המעיט בשיחות עם עמיחי ואלה נסובו עתה על נושאים ארגוניים בלבד הדורשים התייחסות ומדי פעם שלח מבט חטוף, מהורהר, לעבר השולחן הסמוך. ניסה להאזין באופן לא מורגש לשיחות הערות בין שלומית ומיקי וחש עצבנות קלה.

שלומית חשה היטב במבט החודר, גם אם חטוף, נעוץ פעם בפעם בגבה, אך לא מצאה לנכון לפנות לעברו.

כאשר קמה מהשולחן וראתה כי עמיחי והמורים עזבו ודוד משתהה פנתה לעברו וקראה לו בתנועת יד להצטרף אליהם להליכה, אך נענתה בחיוך רפה ותנועת יד משלחת.

כאשר עזבו הכול את חדר האוכל קם דוד והלך לחדר מבטו נעוץ בקרקע. נשכב על המיטה, ידיו תחת ראשו, בוהה בתקרה ולאחר שהות קצרה קם בהחלטיות התיישב ועצם עיניים בנסיון למדוט מדיטציה נוספת, מחוץ למסגרת הרגילה.

בחלוף דקות עקרות של מחשבות טורדות מנוחה, אשר הסעירו את רוחו גם בלילות האחרונים יצא לשוטט בשביל ההליכות ההיקפי, בכיוון נגדי לכיוון בו היו המשתתפים רגילים להלך.

בעיקול השביל, בקצה המזרחי של הישוב, שמע במרחק לא רב את הקולות של שלומית ומיקי. מופתע מעט עבר דוד אל מבעד לשיחי ההרדוף הסבוכים בצד השביל וראה אותם צועדים לאיטם, קרובים אחד לשני בשביל הצר, משוחחים בעירנות תוך שהם מסיטים ענפים אשר נשתלחו לשביל.

דוד התכופף, הפנה ראשו בנקיפת לב וסמוך לעיקול שמע אותם, לרווחתו, מסתובבים וחוזרים לעבר מרכז הכפר.

הזדקף והמתין מעט, לבו עדיין הולם, עד שפנה והלך בצעד מהיר לאולם ההרצאות והתיישב במקום הקבוע.

שלומית מיהרה לקראתו בשמחה כאשר נכנסה, מיקי מעט מאחור, והתיישבה, מתנשמת מעט, לצידו, מחבקת את מותניו, עינייה מאירות.

"מה קרה. מדוע את מתנשפת כך?"

"מיהרנו כדי לא לאחר".

"מי זה מיהרנו?"

"מיקי ואני ויתר החבר'ה מהשולחן".

"איפה הייתם שכל כך מיהרתם?"

הלכנו הפעם כמעט את כל השביל".

"תגיד, מה זה השאלות האלה פתאום", הרצינה והפנתה אליו מבט, "מה צריכה להיות חקירת שתי וערב הזאת".

כאשר ראה את מיקי במרחק כמה כסאות לא ענה, הסב את המבט ולא הוסיף לשאול.

כאשר חזרו לחדר שאל אותה, כבדרך אגב, תוך שהוא מווסת את המזגן, גבו מופנה אליה, "תגידי מה יש לכם כל כך הרבה לדבר, את והמיקי הזה?"

"מה קרה לך, תגיד, ירדת מהפסים? מה נכנס לך לראש? זה מה שמפריע לך בתרגול? על זה אתה מבזבז אנרגיה? ולשאלה שלך, זה לא מיקי הזה. זה מיקי שהוא, כידוע לך, מעריץ גדול שלך. ושנית, כולנו משוחחים. כל השישיה בשולחן. ועל מה? על הכול. רגע, אל תגידי שאתה מקנא פתאום," בחנה את פניו. אל תדאג. אין אף אחד בחבורה, גם לא מיקי, שמשתווה אליך ופרט לכך מיקי נשוי ובאושר".

"לא צריך להיסחף. קנאה... את פשוט כל הזמן הפנוי בימים האחרונים מסתובבת אתו".

"זה לא הוגן מה שאתה אומר. הצעתי לך להצטרף לשולחן ולא רצית. הצעתי לך להצטרף להליכות ולא רצית".

"התכוונתי להליכות שלנו ביחד, את ואני, אם את מבינה על מה אני מדבר" אמר מביט מעבר לה.

למחרת המתינה לו בסיום הארוחה שילבה את זרועה בזרועו ויצאו להליכה.

"תגיד" פנתה אליו מבטה מופנה קדימה, לאחר דקות של שתיקה כבדה, "חשבת אולי לאן אנחנו נוסעים אחרי הקורס? אני צריכה להתקשר למכון ולהאריך את החופשה".

"נראה" אמר.

"בואי נחזור" אמר לאחר כמה דקות נוספות של שתיקה "אני מוכרח לנוח קצת לפני הסבב הבא". כאשר חזר פשט את החולצה, נשכב על המיטה ופניו לקיר.

כאשר הלכו לחדר התירגול לסבב של אחה"צ חיבקה את מותניו והרימה את ידו כך שתהא כרוכה על כתפיה. דוד נענה ברפיון. בפתח חדרי התרגול נפרדו ברפרוף קל של נשיקה על הלחי.

שלומית ומירה ישבו זו לצד זו על המזרנים בחדר התעופה ולעיתים במהלך סבבי התעופה, כאשר התירגול זימן אותן, בד בבד, באוויר באותה עת, החליפו חיוכים.

באחת ההפסקות בין הסבבים שיתפה את מירה בדרך בה הגיעה לקורס, על חוסר הרצון להשתתף ועל ההפתעה המוחלטת כאשר הצליח לה בתרגול.

"אבל", הוסיפה, "נוכחותו כבדה, מעיקה ורובצת עלי. המבט המיוסר. השתיקות ההסתגרות בתוך עצמו, הקנאה, התסכול. אני מרגישה לפעמים כאילו מוטלת עלי אשמה כלשהי, כאילו שנינו היינו צריכים להצליח או, אולי, שנינו לא להצליח או לפחות, מבחינתו, הוא מצליח כי הוא רוצה וצריך ואני לא כי בעצם לא רציתי והצלחתי. והעולם התהפך".

"בזמן התרגול אני לא יודעת איך אבל בדרך כלשהי אני מנותקת למזלי ונהנית. הטכניקה השתלבה והשתרשה בי, אך כשאני חוזרת לחדר אני מכבה לעצמי את השלטר, טומנת עמוק את ההתלהבות. הוא כבר לא שואל איך היה ואני לא מספרת או לפעמים אומרת, כשנדמה לי שהוא מתעניין, משהו סתמי, קצר ויבש על מה שהיה באותו יום.

"אני כמו ד"ר ג'קיל בתירגול ומיסטר הייד בחדר. נפשי יוצאת אליו אך אני מרגישה שאין לי אפשרות לעזור ואני נשברת בתוכי".

מירה נטלה את ידה. "את יודעת", אמרה, "בעלי נשאר בבית לשמור על הילדים. לא רצה לבוא גם לא ניסיתי לשכנע. בגלל הילדים, אמנם, אך לא רק. היה לי רצון לעבור את החוויה לבד, לטוב או פחות טוב. לא רציתי אותו לצידי בשלב זה. שנינו למדנו מדיטציה ותירגלנו ביחד בבית בעיקר בסופי שבוע, אך סיכמנו כי ישתתף בקורס הבא, אם ירצה".

ביום חמישי, יומיים לפני סיום הקורס, לאחר ארוחת הצהריים, קרא אליו עמיחי את מירה ודוד וביקש מהם לשאת, בשם המשתתפים, דברי סיכום במסיבת הסיום ביום שישי לאחר ארוחת הערב החגיגית.

מירה ודוד החליפו מבטים.

"מה יש לנו לסכם", אמר דוד, "אתה והמורים אמורים לסכם".

"אנחנו, כן. אבל אתם נציגי המשתתפים. אני מבקש שתכינו משהו, ביחד או לחוד, כמו שנהוג ומקובל בכל קורס".

"נראה" אמר דוד.

עמיחי אחז בזרועו. "דוד" אמר בקול שקט, חד, אך זה השתמט מהמבט, שחרר בתנועה קלה את הזרוע ופנה והלך.

ביום שישי, בסיום הסבבים של הבוקר, מיהרה שלומית לחדר להסתדר לקראת ארוחת הצהריים אך לא ראתה את דוד.

בדרך לחדר האוכל פגשה את אלכס, אחד מהשניים אשר נותרו בחדר התרגול יחד עם דוד. "תגיד, ראית במקרה את דוד?"

"יצא אחר הסבב הראשון", אמר כאשר נכנסו יחד לחדר האוכל.

כאשר דוד לא הופיע לארוחה עזבה את השולחן ומיהרה, בחשש, חזרה.

דלת הארון הייתה פתוחה. החלק הימני ריק. ספטמבר 2018